МИКОЛАЇВСЬКИЙ
АПЕЛЯЦІЙНИЙ СУД

Дайджест

судової палати у кримінальних справах Миколаївського апеляційного суду

(щодо скасованих та змінених рішень судів першої інстанції у кримінальних провадженнях)

жовтень 2021 року

10/2021

Скасовані/змінені рішення місцевих судів міста Миколаєва та районних судів області у жовтні 2021 року з підстав:

- неправильне застосування закону України про кримінальну відповідальність:
  Ленінський районний суд м. Миколаєва, 3
  Центральний районний суд м. Миколаєва, 4
  Заводський районний суд м. Миколаєва, 5
  Вознесенський міськрайонний суд Миколаївської області, 7

- істотне порушення вимог кримінального процесуального закону:
  Малиновський районний суд м. Одеси, 8

- неповнота судового розгляду
  Кривоозерський районний суд Миколаївської області, 9
  Ленінський районний суд м. Миколаєва, 11

- невідповідність призначеного судом покарання ступеню тяжкості кримінального правопорушення та особі обвинуваченого
  Первомайський міськрайонний суд Миколаївської області, 12

Скасовані/змінені рішення місцевих судів міста Миколаєва та районних судів області у жовтні 2021 року за результатами розгляду скарг на ухвали слідчих суддів з підстав:

- істотне порушення вимог кримінального процесуального закону:
  Заводський районний суд м. Миколаєва, 14
  Корабельний районний суд м. Миколаєва, 21
  Центральний районний суд м. Миколаєва, 25
  Очаківський міськрайонний суд Миколаївської області, 29

- неповнота судового розгляду
  Вознесенський міськрайонний суд Миколаївської обласі, 32

У жовтні 2021 року Миколаївським апеляційним судом проведено аналіз проблемних та спірних питань застосування норм Кримінального процесуального кодексу України, які стали причинами скасування та зміни рішень судів першої інстанції у результаті їх перегляду в апеляційному порядку.

У результаті аналізу судових рішень суддів першої інстанції таблиця виглядає наступним чином.

Скасовані/змінені рішення місцевих судів міста Миколаєва та районних судів області у жовтні 2021 року

Суд, рішення якого змінено	**Ленінський районний суд м. Миколаєва**
Категорія справ	**Справа №489/895/20 (Провадження №11-кп/812/835/21) - ухвала**
В якій частині рішення змінено	Вирок суду від 11 серпня 2021 року змінено в частині призначення покарання Н. за сукупністю вироків. Виключено із резолютивної частини вироку посилання суду на застосування положень ч. 1 ст. 71 КК України. Вважати Н. засудженим за ч.2 ст.190 КК України до 1 року позбавлення волі. Вирок в частині вирішення цивільного позову скасовано. Провадження в цій частині направлено на новий судовий розгляд в порядку цивільного судочинства. Так, апеляційний суд встановив, що судом першої інстанції при призначенні Н. покарання за сукупністю вироків неправильно застосовано Закон України про кримінальну відповідальність. Як вбачається з матеріалів кримінального провадження, Н. засуджено вироком Ленінського районного суду м.Миколаєва від 24.12.2012 року за ч.2 ст.187,ч.2 ст.289,ч.2 ст.186, ч.1 ст.263,ч.2 ст.185,ч.1ст.70,ч.4 ст.70,ст..71 КК України до 8 років позбавлення волі. Ухвалою апеляційного суду Миколаївської області від 14.03.2013 року вирок Ленінського районного суду м. Миколаєва від 24.12.2012 року змінено, призначено покарання Н. за ч.2 ст.187,ч.2 ст.289,ч.1 ст.263, ч.2 ст.185, ч.ч. 1,4 ст.70 КК України до 7 років 6 місяців позбавлення волі. З ухвали Петрівського районного суду Кіровоградської області від 06 травня 2019 року вбачається, що Н. звільнено умовно-достроково від відбування покарання, призначеного вироком Ленінського районного суду м. Миколаєва від 24.12.2012 року, терміном на 06 місяців 26 днів. Окрім того, з вищевказаної ухвали вбачається, що початок строку відбування покарання Н. - з 22.07.2012р, а кінець такого строку – 02.12.2019 року. Як вбачається, з довідки про звільнення обвинувачений Н. звільнений з ДУ «Петровська-виправна колонія (№49) на підставі ухвали Петровського районного суду Кіровоградської області від 06

	травня 2019 року. Матеріали провадження свідчать про те, що Н. 04 грудня 2019 року замовив через Інтернет мобільний телефон, а 09.12.2019 року заволодів вказаним майном, розпорядився ним, тобто вчинив закінчений злочин. Отже, на момент ухвалення вироку обвинувачений відбув умовно-достроково не відбуту частину покарання. Окрім того, слід зазначити, що відбуття зазначеного строку необхідно рахувати з моменту постановлення ухвали, а не з моменту звільнення обвинуваченого з місць позбавлення волі, як це зазначив суд. Незважаючи на зазначене, суд першої інстанції при ухваленні оскаржуваного вироку необґрунтовано призначив обвинуваченому Н. покарання за сукупністю вироків із застосуванням положень ст. 71 КК України, приєднавши до призначеного судом покарання невідбуте покарання за вироком Ленінського районного суду м. Миколаєва від 24.12.2012 року, чим допустив неправильне застосування положень ст. 71 КК України. Таким чином, судом першої інстанції неправильно застосовано закон України про кримінальну відповідальність, а саме застосовано закон, який не підлягав застосуванню. Разом з тим, вироком суду першої інстанції заявлений цивільний позов задоволено частково, стягнуто з обвинуваченого Н. на користь потерпілого Г. 2 700 грн. матеріальної шкоди. Разом з тим, таке рішення суду першої інстанції належним чином не вмотивоване. Суд першої інстанції визначивши розмір матеріальної шкоди, завданої потерпілому фактично не дослідив усі докази щодо цих обставин і, відповідно, не навів їх у вироку. Так, суд першої інстанції не дослідив документів, як підтверджують відшкодування ТОВ «Нова пошта» потерпілому Г. матеріальної шкоди в сумі 2 700 грн., завданої обвинуваченим Н. Відсутні такі докази і в матеріалах провадження. Апеляційний суд вважає, що суд першої інстанції при вирішенні цивільного позову не дослідив всіх обставин, які підлягали з'ясуванню для вирішення розміру матеріальної шкоди. З'ясування зазначених обставин має істотне значення для правильного вирішення пред'явленого цивільного позову. Отже суд допустив неповноту судового розгляду, яка вплинула на правильність прийнятого рішення в частині вирішення цивільного позову.
Суд, рішення якого змінено	**Центральний районний суд м. Миколаєва**
Категорія справ	**Справа №490/4892/19 (Провадження №11-кп/812/564/21) – ухвала**

В якій частині рішення змінено	Вирок суду від 19.04.2021 року відносно З. змінено. На підставі ч.5 ст.74 та п.1 ч.1 ст.49 КК України звільнено З. від покарання призначеного за ч.1 ст.125 КК України, у зв'язку з закінченням строку давності. Виключено із вироку посилання суду на положення ч. 1 ст. 70, ч.1 ст.72 КК України. Вважати З. засудженим за ч.3 ст.296 КК України, з призначеним покаранням у виді позбавлення волі строком на 4 роки. В решті зазначений вирок залишено без зміни. Апеляційний суд вважає, що суд першої інстанції, призначив обвинуваченому обґрунтоване, законне і справедливе покарання, яке відповідає ступеню суспільної небезпечності вчинених кримінальних правопорушень, їх характеру. Разом з тим, відповідно до п.1 ч.1 ст. 49 КК України (в ред. Закону № 1183-VII від 08.04.2014р.) у разі вчинення злочину невеликої тяжкості, за який передбачене покарання менш суворе, ніж обмеження волі, особа звільняється від кримінальної відповідальності, якщо з дня вчинення злочину і до набрання вироком законної сили минуло 2 роки. В зв'язку з тим, що інкриміноване З. кримінальне правопорушення, передбачене ч.1 ст.125 КК України (в ред. Закону на момент вчинення злочину) було вчинено 04.06.2018 року та відповідно до положень ст. 12 КК України, є злочинами невеликої тяжкості, строк давності притягнення до кримінальної відповідальності за даним кримінальним правопорушенням на час розгляду кримінального провадження судом першої інстанції закінчився. Однак, судом першої інстанції зазначене залишено поза увагою. Водночас, оскільки З. до набрання законної сили не подав клопотання про звільнення його від кримінальної відповідальності за вчинене кримінальне каране діяння, він підлягає звільненню від призначеного покарання на підставах, передбачених ст..49, ч.5 ст.74 КК України, а вирок суду щодо нього має бути змінений відповідно до п.4 ч.1 ст. 409 КПК України.
Суд, рішення якого змінено	**Заводський районний суд м. Миколаєва**
Категорія справ	**Справа №487/4775/17(Провадження №11-кп/812/322/21) – ухвала**
В якій частині рішення змінено	Вирок суду від 08 грудня 2020 року у відношенні Г. змінено в частині зарахування строку попереднього ув'язнення у строк призначеного покарання. На підставі ч. 5 ст. 72 КК України (в редакції Закону № 838-VIII від 26 листопада 2015 року), зараховано Г. у строк покарання строк попереднього ув'язнення з 16.08.2017 по 09.01.2018, та з 19.01.2018 по 09.02.2021 включно з розрахунку один день попереднього ув'язнення за два дні позбавлення волі. В іншій

частині зазначений вирок залишено без змін.

Доведеність вини обвинуваченого Г. у вчиненні кримінального правопорушення за наведених у вироку обставин, кваліфікація дій за ч. 2 ст. 187 КК України, вид та розмір призначеного Г. покарання апелянтами не оспорюються, а тому, відповідно до вимог ч. 1 ст. 404 КПК України судове рішення в цій частині не переглядається.

Згідно висновку, викладеного в Постанові Верховного Суду від 29 серпня 2018 року у справі №663/537/17, якщо особа вчинила злочин до 20 червня 2017 року, то під час зарахування попереднього ув'язнення у строк покарання, застосуванню підлягає ч. 5 ст. 72 КК України в редакції закону №838-VIII.

Відповідно до ч. 5 ст. 72 КК України (в ред. Закону України «Про внесення змін до Кримінального кодексу України щодо удосконалення порядку зарахування судом строку попереднього ув'язнення у строк покарання» № 838-VII від 26.11.2015 року), у разі засудження до позбавлення волі, суд зараховує строк попереднього ув'язнення особи в межах того ж кримінального провадження з розрахунку - один день попереднього ув'язнення за два дні позбавлення волі.

Однак, ці положення закону під час ухвалення вироку судом першої інстанції не враховано.

Згідно оскаржуваного вироку, датою вчинення Г. кримінального правопорушення, передбаченого ч.2 ст.187 КК України є 08.05.2017.

За такого, апеляційний суд уважає, що суд першої інстанції неправильно застосував Закон України про кримінальну відповідальність - ч. 5 ст. 72 КК України (в ред.Закону № 2046-VIII від 18 травня 2017 року), в частині зарахування Г. строку тримання під вартою з 16.08.2017 по 08.12.2020 із розрахунку один день попереднього ув`язнення за один день позбавлення волі, а тому вирок в цій частині підлягає зміні відповідно до вимог ст. 409 ч. 1 п. 4, 413 ч. 1 п. 1, 2 КПК України, неправильне застосування кримінального закону, є підставою для зміни судового рішення.

З огляду на наведене, на підставі ч. 5 ст. 72 КК України (в ред. Закону № 838-VIII від 26 листопада 2015 року), Г. необхідно зарахувати у строк покарання, строк тримання його під вартою в рамках кримінального провадження №12017150030002935 з 16.08.2017 по 09.01.2018 (тобто день набрання законної сили вироку Заводського районного суду м. Миколаєва від 03.11.2017), з розрахунку один день попереднього ув'язнення за два дні позбавлення волі.

Згідно вимог ч. 2 ст. 403 КПК України, суд апеляційної інстанції вправі вийти за межі апеляційних вимог, якщо цим не погіршується становище обвинуваченого або особи, щодо якої вирішувалося питання про застосування примусових заходів медичного або виховного характеру.

Суд, рішення якого скасовано	**Вознесенський міськрайонний суд Миколаївської області**
Категорія справ	**Справа №473/1406/21 (Провадження № 11-кп/812/852/21) – вирок**
В якій частині рішення скасовано	Вирок суду від 12 серпня 2021 року відносно Б. скасовано в частині призначення покарання та ухвалено в цій частині свій вирок. Призначено Б. за ч.1 ст.289 КК України покарання у виді 3 років позбавлення волі. Вважати Б. засудженим за ч. 3 ст. 185 КК України до покарання у виді 4 років позбавлення волі. На підставі ст.70 КК України, за сукупністю кримінальних правопорушень, шляхом поглинення менш суворого покарання більш суворим, остаточно призначити Б. покарання у виді 4 років позбавлення волі. На підставі ст.75 КК України звільнити Б. від відбування покарання з випробуванням з іспитовим строком 2 роки, із покладенням обов'язків, передбачених п. п. 1, 2 ч. 1 ст. 76 КК України. В іншій частині вирок залишено без змін. Дії Б. судом кваліфіковані за ч.1 ст.289, ч.3 ст.185 КК України вірно та апелянтом не оспорюються, а тому апеляційним судом не переглядаються. Вирішуючи питання про правильність застосування судом закону України про кримінальну відповідальність при призначенні обвинуваченому Б. покарання за ч. 1 ст. 289 КК України, за доводами апеляційної скарги прокурора, апеляційний суд виходить з наступного. Відповідно до положень п.1 ч.1 ст.65 КК України, суд призначає покарання у межах, установлених у санкції статті (санкції частини статті) Особливої частини цього Кодексу, що передбачає відповідальність за вчинене кримінальне правопорушення, за винятком випадків, передбачених частиною другою статті 53 цього Кодексу; Санкцією ч.1 ст.289 КК України передбачено покарання у виді обмеження волі на строк від трьох до п'яти років або позбавлення волі на той самий строк. Як вбачається зі змісту вироку, всупереч положень ст. 65 КК України, судом першої інстанції призначено Б. за ч. 1 ст. 289 КК України покарання у виді 2 років позбавлення волі, тобто таке, яке не передбачене санкцією інкримінованого кримінального правопорушення. При цьому відсутнє посилання на застосування ст. 69 КК України, якою передбачена можливість призначення більш м'якого покарання, ніж передбачено законом. З викладеного слідує, що призначаючи Б. покарання за ч.1 ст.289 КК України у виді позбавлення волі строком на 2 роки суд першої інстанції допустив порушення, оскільки у оскаржуваному вироку жодним чином не мотивував можливості призначення обвинуваченому покарання нижче від найнижчої межі,

	передбаченої санкцією ч.1 ст.289 КК України, що призвело до неправильного застосування закону України про кримінальну відповідальність. Виходячи з положень, передбачених ст.65 КК України, при призначенні покарання суд повинен врахувати ступінь тяжкості вчиненого кримінального правопорушення, особу винного та обставини, що пом'якшують і обтяжують покарання. Призначаючи Б. вид та міру покарання, апеляційний суд враховує те, що ним вчинено кримінальне правопорушення, яке відноситься до нетяжких злочинів, дані про його особу – він раніше не судимий, характеризується позитивно, повністю відшкодував завдану шкоду. Обставинами, які пом'якшують покарання є щире каяття та сприяння розкриттю злочинів в ході слідства, обставини, що обтяжують покарання – відсутні. З урахуванням наведених обставин, зокрема характеру і ступеню тяжкості вчиненого кримінального правопорушенню, даних про особу обвинуваченого, апеляційний суд вважає, що виправленню Б. сприятиме покарання у виді позбавлення волі строком на 3 роки, тобто в мінімальних межах санкції ч. 1 ст. 289 КК України, яке буде справедливим, необхідним і достатнім для його виправлення та попередження вчинення нових кримінальних правопорушень.
Суд, рішення якого скасовано	**Малиновський районний суд м. Одеси**
Категорія справ	**Справа №479/386/18 (Провадження № 11-кп/812/858/21) – ухвала**
В якій частині рішення скасовано	Ухвалу суду від 21 травня 2021 року, якою виправлено описку в резолютивній частині ухвали Малиновського районного суду м. Одеси від 10 грудня 2020 року – скасовано, провадження закрито. Відповідно до ч. 1 ст. 379 КПК України, суд має право за власною ініціативою або за заявою учасника кримінального провадження чи іншої заінтересованої особи виправити допущені в судовому рішенні цього суду описки, очевидні арифметичні помилки незалежно від того, набрало судове рішення законної сили чи ні. Зі змісту вказаної статті вбачається, що однією з гарантій забезпечення правової визначеності, елементом стабільності судового рішення та його законної сили є його незмінність. Суд, який ухвалив (постановив) рішення, після його проголошення, не має права його змінити або скасувати. Допущені в судовому рішенні помилки, внаслідок яких воно стає незаконним і необґрунтованим, виступають підставою для зміни і скасування рішення в апеляційному і касаційному порядку та у зв`язку з нововиявленими обставинами. Опискою вважається помилка, що порушує правила граматики, синтаксису, пунктуації, нумерації, що мають вплив на зміст судового рішення та його виконання.

	Відповідно до правової позиції, викладеній у постанові Пленуму Верховного суду України №14 від 18 грудня 2009 року, вирішуючи питання про виправлення описок чи арифметичних помилок, допущених у судовому рішенні (рішенні або ухвалі), суд не має права змінювати зміст судового рішення. Верховний Суд у постанові від 12 листопада 2020 року по справі №127/8685/19 висловив правову позицію, відповідно до змісту якої, виправлення допущених описок допускається, якщо це не стосується зміни суті судових рішень та не погіршує становище обвинувачених. Апеляційний суд вважає, що при постановленні ухвали Малиновського районного суду м. Одеси від 21 травня 2021 року про виправлення описки в резолютивній частині ухвали Малиновського районного суду м. Одеси від 10 грудня 2020 року, судом першої інстанції істотно порушено вимоги ст. 379 КПК України. Суд першої інстанції вийшов за межі вимог ст. 379 КПК України, змінив своїм рішенням, постановлену ним раніше ухвалу та погіршив становище обвинуваченого Я. Відповідно до п.3 ч.1 ст.409 КПК України, підставою для скасування або зміни судового рішення при розгляді справи в суді апеляційної інстанції є істотне порушення вимог кримінального процесуального закону. Допущені судом першої інстанції порушення вимог кримінального процесуального закону колегія суддів, відповідно до ч. 1 ст. 412 КПК України, визнає істотними та такими, які перешкодили суду ухвалити законне та обґрунтоване судове рішення, що є підставою для скасування оскаржуваного судового рішення. Враховуючи вище наведені обставини, суд першої інстанції при постановленні оскаржуваної ухвали про виправлення описки допустив істотні порушенням вимог кримінального процесуального закону, а саме вніс до резолютивної частини ухвали Малиновського районного суду м. Одеси від 10 грудня 2020 року зміни, які істотно вплинули на суть даної ухвали, з огляду на що колегія суддів вважає, що дану ухвалу суду першої інстанції слід скасувати, а провадження закрити
Суд, рішення якого скасовано	**Кривоозерський районний суд Миколаївської області**
Категорія справ	**Справа №479/401/21 (Провадження № 11-кп/812/840/21) – ухвала**
В якій частині рішення скасовано	Ухвалу суду від 11 серпня 2021 року, стосовно П. скасовано. Постановлено нову ухалу. Відмовлено в задоволені подання начальника Кривоозерського РС філії ДУ «Центр пробації» в Миколаївській області про скасування звільнення від відбування покарання з випробуванням відносно П. Приймаючи рішення про скасування засудженому П. іспитового

	строку, суд першої інстанції виходив з того, що засуджений, будучи ознайомленим з порядком здійснення нагляду та проведення соціально-виховної роботи із засудженими до покарань, не пов`язаних з позбавленням волі та обов`язками, покладеними на нього вироком Врадіївського районного суду Миколаївської області від 04 червня 2020 року, свідомо та умисно, без будь-яких поважних причин, неодноразово порушував обов'язки, визначені законом та покладені на нього судом, на попередження органу пробації не реагував, неодноразово притягувався до адміністративної відповідальності, що свідчить про його небажання стати на шлях виправлення. Проте з такими висновками суду першої інстанції апеляційний суд не погоджується, виходячи з наступного. Відповідно до ч.2 ст.166 КВК України та ч.2 ст.78 КК України, зокрема, якщо засуджений не виконує обов`язки, встановлені цим Кодексом, Законом України "Про пробацію", а також покладені на нього судом, або систематично вчиняє правопорушення, що тягнуть за собою адміністративні стягнення і свідчать про його небажання стати на шлях виправлення, уповноважений орган з питань пробації вносить до суду подання про скасування звільнення від відбування покарання з випробуванням і направлення засудженого для відбування призначеного покарання. Згідно п.2 та п.3 п.п. 2 розд. IX наказу Міністерства юстиції України «Про затвердження Порядку здійснення нагляду та проведення соціально-виховної роботи із засудженими до покарань, не пов`язаних з позбавленням волі» № 272/5 від 29.01.2019 року невиконанням обов`язків вважається, якщо звільнений з випробуванням не виконав хоча б один з обов`язків за відсутності об`єктивних обставин, що фактично позбавляють його можливості їх виконувати (документально підтверджених). Систематичним вчиненням правопорушень, що тягнуть за собою адміністративні стягнення і свідчать про його небажання стати на шлях виправлення, є вчинення звільненим з випробуванням протягом іспитового строку трьох і більше таких правопорушень. У разі якщо звільнений з випробуванням продовжує невиконувати обов`язки або вчиняє адміністративні правопорушення після застосування до звільненого з випробуванням письмового попередження, уповноважений орган з питань пробації вносить до суду клопотання про скасування звільнення від відбування покарання і направлення звільненого з випробуванням для відбування призначеного покарання. Згідно подання начальника Кривоозерського РС філії Державної установи «Центр пробації» в Миколаївській області засуджений П. свідомо систематично вчиняв правопорушення, що потягли за собою адміністративні стягнення. Суд першої інстанції, розглянувши подання, дійшов висновку про його задоволення із врахування даних щодо притягнення П.

	протягом 4 кварталу 2020 року до адміністративної відповідальності. Колегія суддів не погоджується з висновком суду першої інстанції, що наведені у клопотанні органу пробації факти, можуть свідчити про небажання П. стати на шлях виправлення та вважатися достатньою підставою для скасування звільнення від відбування покарання з випробуванням та направлення для відбування призначеного судом покарання. Як слідує із матеріалів особової справи, П. притягувався до адміністративної відповідальності протягом 4 кварталу 2020 року, а саме за ч.1 ст.126, ч.2 ст.126, ч.6 ст.121, ч.1 ст.175-1 КУпАП. Разом з тим, колегія суддів вважає, що у даному випадку не можна розцінювати як систематичне вчинення засудженим адміністративних правопорушень та вважати підставою для звернення до суду із поданням про скасування звільнення від відбування покарання з випробуванням. Оскільки вчинені засудженим П. адміністративні правопорушення, є незначними, у зв`язку з чим застосування за такі правопорушення до особи стягнень не може бути враховано під час вирішення питання про скасування звільнення П. від покарання з випробуванням. Після винесення письмових попереджень, П. не скоїв жодного правопорушення, зробив вірні висновки та став на шлях виправлення. Крім того, П. є малограмотною особою, є членом багатодітної родини, де працює тільки він, за місцем проживання зарекомендував себе з позитивної сторони, громадський порядок не порушує. Таким чином, апеляційний суд вважає, що суд першої інстанції, задовольняючи подання органу пробації, не звернув уваги на конкретні обставини справи та прийняв передчасне рішення, яке визнається апеляційним судом не законним та підлягає скасуванню.
Суд, рішення якого змінено	**Ленінський районний суд м. Миколаєва**
Категорія справ	**Справа №489/1244/19 (Провадження №11-кп/812/624/21) – ухвала**
В якій частині рішення змінено	Вирок суду від 18 травня 2021 року відносно С. змінено. На підставі ст. 75 КК України звільнено С. від відбування основного покарання з випробуванням з іспитовим строком 2 роки з покладенням обов'язків, передбачених п.п. 1, 2 ч. 1, п. 2 ч. 2 ст. 76 КК України. В іншій частині вирок залишено без змін. Перевіркою матеріалів кримінального провадження встановлено, що С. вчинено кримінальне правопорушення, передбачене ч. 2 ст. 286 КК України, яке, відповідно до ст. 12 КК України, відноситься до категорії тяжких злочинів та є необережним. Натомість, С. раніше не судимий, працює, за місцем роботи характеризується позитивно, на його утриманні перебувають

	батьки похилого віку, а сам обвинувачений має хронічне вірусне захворювання (гепатит С), яке пригнічує загальний стан його здоров'я та потребує противірусної терапії і відповідного контролю перебігу з боку лікарів. Згідно висновку досудової доповіді органу пробації, виправлення обвинуваченого без позбавлення волі на певний строк можливе у разі покладення обов'язків виконання заходів, передбачених пробаційною програмою. Обставиною, яка пом'якшує покарання є щире каяття, обставин, які обтяжують покарання не встановлено. Обставини кримінального провадження свідчать про те, що обвинувачений усвідомив сутність вчиненого ним кримінального правопорушення, розкаявся у його вчиненні, у ході досудового розслідування та судового розгляду забезпечив свою належну процесуальну поведінку, приніс вибачення потерпілій, щиро покаявся у вчиненому, у добровільному порядку відшкодував завдану потерпілій моральну шкоду, що у своїй сукупності дає підстави стверджувати те, що каяття обвинуваченого у вчиненні злочину дійсно є щирим і відображає його внутрішнє ставлення до вчиненого злочину та його наслідків. Водночас, аналізуючи конкретні обставини справи, апеляційний суд зважає на зміст і обсяг допущених обвинуваченим порушень правил безпеки дорожнього руху та одночасно враховує невідповідність цим правилам дій потерпілого, який перебуваючи у стані алкогольного сп'яніння, в умовах недостатньої видимості переходив проїзну частину, яка має більше трьох смуг руху для обох напрямків не в межах пішохідного переходу, чим створив небезпеку для руху. Повною мірою врахувавши викладене, обставини дорожньо-транспортної пригоди та посткримінальну поведінку обвинуваченого, апеляційний суд доходить висновку про те, що виправлення С. можливе без відбування покарання у виді позбавлення волі з встановленням іспитового строку, достатнього для того, щоб засуджений в умовах здійснення контролю за його поведінкою довів своє виправлення. Саме такий захід примусу, на думку апеляційного суду, відповідає меті покарання, є співрозмірним характеру вчиненого діяння та його наслідкам.
Суд, рішення якого змінено	**Первомайський міськрайонний суд Миколаївської області**
Категорія справ	**Справа № 479/1051/19 (Провадження № 11-кп/812/753/21) – ухвала**
В якій частині рішення змінено	Вирок суду від 25.06.2021 року відносно Г. змінено. На підставі ст.75 КК України Г. від відбування покарання, призначеного йому за ч.1 ст.263 КК України у виді 3 років позбавлення волі, звільнено з випробуванням, з іспитовим строком

	3 роки з покладенням облв'язків, передбачених ч.1 ст.76 КК України. В іншій частині вирок залишено без зміни. Суд першої інстанції дійшовши висновку, що виправлення обвинуваченого не можливе без ізоляції від суспільства не достатньо дослідив дані про особу Г. Так, як вбачається з матеріалів провадження Г. раніше не судимий, має постійне місце проживання, проживає разом з співмешканкою К., характеризується виключно з позитивного боку як спокійна, не конфліктна особа, яка не порушує громадський порядок. Отже, зазначені дані про особу обвинуваченого свідчать про наявність стійких соціальних зв`язків. Окрім того, матеріали провадження свідчать про те, що Г. не перебуває на обліках у лікарів нарколога та психіатра. В суді апеляційної інстанції обвинувачений Г. повністю визнав свою вину щиро розкаявся, та не підтримав доводів апеляційної скарги захисника Грицюка О.О. щодо недоведеності його вини у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч.1 ст.263 КК України. З огляду на наведене, враховуючи зазначене, а також те, що визнання обставини такою, що пом'якшує покарання стимулює особу, яка вчинила злочин, до критичної переоцінки своєї поведінки. На переконання колегії суддів апеляційного суду, така форма пост кримінальної поведінки обвинуваченого свідчить про те, що в особі винного відбулися суттєві позитивні зміни соціальних орієнтацій, які знижують ступінь її соціальної небезпечності. Відповідно до ч.2 ст.50, ч.2 ст.65, ч.1 ст.75 КК України, приймаючи до уваги вищенаведені враховані судом першої інстанції обставини, що впливають на призначення покарання, його посткримінальну поведінку, суспільно корисні зв'язки, зазначені позитивні характеристики, обставини вчинення злочину, апеляційний суд вважає можливим виправлення Г. без відбування покарання з випробуванням та покладенням на нього обов'язків з числа передбачених ст.76 КК України, що є видом контролю за поведінкою обвинуваченого.

Список скасованих рішень місцевих судів міста Миколаєва та районних судів області у жовтні 2021 року за результатами розгляду скарг на ухвали слідчих суддів

Суд, рішення якого скасовано	**Заводський районний суд м. Миколаєва**
Категорія справ	**Справа №487/6061/20 (Провадження № 11-сс/812/789/21) – ухвала**
В якій частині рішення скасовано	Ухвалу слідчого судді від 08 вересня 2021 року, якою відмовлено у відкритті провадження за скаргою Б., щодо ненадання постанови про закриття кримінального провадження – скасовано. Скаргу Б. направлено до суду першої інстанції для розгляду в порядку, передбаченому ст. 303 – 307 КПК України. В ухвалі слідчий суддя зазначив, що законом не передбачена можливість оскарження бездіяльності слідчого, яка полягає у ненаданні копії постанови про закриття кримінального провадження. З таким рішенням колегія суддів не погоджується з огляду на наступне. Так, відповідно до вимог ч. 6 ст. 284 КПК України, копія постанови слідчого про закриття кримінального провадження надсилається заявнику, потерпілому, прокурору. Прокурор протягом двадцяти днів з моменту отримання копії постанови має право її скасувати у зв’язку з незаконністю чи необґрунтованістю. Постанова слідчого, дізнавача про закриття кримінального провадження також може бути скасована прокурором за скаргою заявника, потерпілого, якщо така скарга подана протягом десяти днів з моменту отримання заявником, потерпілим копії постанови. Отже, відповідно до вимог ч.6 ст. 284 КПК України копія постанови про закриття кримінального провадження повинна бути надіслана заявнику та ця постанова у встановлений законом строк може бути оскаржена заявником. Оскільки, у скарзі Б. зазначено про бездіяльність слідчого про ненадання копії постанови про закриття кримінальних провадження, позбавляє його можливості оскаржити цю постанову у передбачений законом строк, враховуючи положення ч.6 ст. 9 КПК України, загальні засади кримінального провадження - верховенство права та доступ до правосуддя, є достатні підстави вважати, що така бездіяльність слідчого може бути оскаржена в порядку, передбаченому п. 1 ч. 1 ст. 303 КПК України. Враховуючи викладене, суд вважає, що рішення слідчого судді є таким, що не ґрунтується на законі, у зв'язку з чим ухвала слідчого судді підлягає скасуванню, а скарга направленню на новий розгляд до суду першої інстанції для розгляду в порядку, передбаченому ст. 303 – 307 КПК України.

Суд, рішення якого скасовано	**Заводський районний суд м. Миколаєва**
Категорія справ	**Справа №487/5374/21 (Провадження № 11-сс/812/763/21) – ухвала**
В якій частині рішення скасовано	Ухвалу слідчого судді від 11 серпня 2021 року про накладення арешту на майно, – скасовано. Постановлено нову ухвалу, якою у задоволенні клопотання старшого слідчого третього СВ ТУ ДБР, розташованого у м.Миколаєві, у кримінальному провадженні за ознаками кримінального правопорушення, передбаченого ч.2 ст.15, ч.4 ст. 190 КК України про арешт майна – відмовлено. Оскаржуваною ухвалою слідчого судді накладено арешт на майно, яке виявлено та вилучено при проведенні обшуку автомобілю Chevrolet Aveo SF48Y, що знаходився біля заправки «Окко», що за адресою: м.Кропивницький, вул.Преображенська, 90а, що перебуває у власності Б. З таким рішенням слідчого судді колегія суддів не погоджується, з огляду на наступне. Відповідно до ч.1 ст.170 КПК України, арештом майна є тимчасове, до скасування у встановленому цим Кодексом порядку, позбавлення за ухвалою слідчого судді або суду права на відчуження, розпорядження та/або користування майном, щодо якого існує сукупність підстав чи розумних підозр вважати, що воно є доказом злочину, підлягає спеціальній конфіскації у підозрюваного, обвинуваченого, засудженого, третіх осіб, конфіскації у юридичної особи, для забезпечення цивільного позову, стягнення з юридичної особи отриманої неправомірної вигоди, можливої конфіскації майна. Арешт майна скасовується у встановленому цим Кодексом порядку. Згідно з ч.2 ст.170 КПК України, арешт майна допускається з метою забезпечення, зокрема, і збереження речових доказів, при цьому арешт накладається на майно будь-якої фізичної або юридичної особи за наявності достатніх підстав вважати, що воно відповідає критеріям, зазначеним у статті 98 цього Кодексу. Застосовуючи заходи забезпечення кримінального провадження, слідчий суддя повинен був діяти у відповідності до вимог КПК України та судовою процедурою гарантувати дотримання прав, свобод і законних інтересів осіб, а також умов, за яких жодна особа не була б піддана необгрунтованому процесуальному обмеженню. При вирішенні питання про арешт майна для прийняття законного і обґрунтованого рішення слідчий суддя, згідно зі ст. ст. 94,132,173 КПК України, повинен був врахувати: існування обґрунтованої підозри щодо вчинення злочину та достатність доказів, що вказують на вчинення злочину; правову підставу для арешту майна; можливий розмір шкоди, завданої злочином; наслідки арешту майна для третіх осіб; розумність і співмірність

	обмеження права власності завданням кримінального провадження. Відповідно до ч.ч. 1-3 ст. 64-2 КПК України третьою особою, щодо майна якої вирішується питання про арешт, може бути будь-яка фізична або юридична особи. Третьою особою, щодо майна якої вирішується питання про арешт, виникають з моменту звернення прокурора до суду із клопотанням про арешт майна. Третя особа, щодо майна якої вирішується питання про арешт, має права і обов'язки, передбачені цим Кодексом для підозрюваного, обвинуваченого, в частині, що стосуються арешту майна. Третя особа, щодо майна якої вирішується питання про арешт, повідомляється про прийняті процесуальні рішення в кримінальному провадженні, що стосуються арешту майна, отримує їх копії у випадках та в порядку, встановлених цим Кодексом. Як вбачається з матеріалів справи, у даному кримінальному провадженні Б. про підозру не повідомлено. Зазначену обставину підтвердив прокурор під час апеляційного розгляду. За таких обставин, власник майна, на яке слідчим суддею накладено арешт, а саме Б., на даному етапі досудового розслідування у даному кримінальному провадженні має статус третьої особи. Разом з тим, з клопотанням про арешт майна до слідчого судді звернувся слідчий, а не прокурор, що суперечить вимогам ч. 2 ст. 64-2 КПК України. З цих підстав рішення слідчого судді не можна вважати законним та обгрунтованим, оскільки клопотання подано не уповноваженою особою. Отже, доводи апелянта є слушними. Крім того, визнання стороною обвинувачення арештованого майна речовим доказом у даному кримінальному провадженні не може бути безумовною підставою для арешту майна, оскільки у цьому випадку клопотання подано особою, що не наділена правом звернення до суду.
Суд, рішення якого скасовано	**Заводський районний суд м. Миколаєва**
Категорія справ	**Справа №487/5374/21 (Провадження № 11-сс/812/764/21) – ухвала**
В якій частині рішення скасовано	Ухвалу слідчого судді від 11 серпня 2021 року про накладення арешту на майно - скасовано. Постановлено нову ухвалу, якою у задоволенні клопотання старшого слідчого третього СВ ТУ ДБР, розташованого у м.Миколаєві, Балаєнка М.С. у кримінальному провадженні за ознаками кримінального правопорушення, передбаченого ч.2 ст.15, ч.4 ст.190 КК України про арешт майна – відмовлено. Відповідно до ч.1-3 ст.64-2 КПК України третьою особою, щодо майна якої вирішується питання про арешт, може бути будь-яка

	фізична або юридична особи. Третьою особою, щодо майна якої вирішується питання про арешт, виникають з моменту звернення прокурора до суду із клопотанням про арешт майна. Третя особа, щодо майна якої вирішується питання про арешт, має права і обов'язки, передбачені цим Кодексом для підозрюваного, обвинуваченого, в частині, що стосуються арешту майна. Третя особа, щодо майна якої вирішується питання про арешт, повідомляється про прийняті процесуальні рішення в кримінальному провадженні, що стосуються арешту майна, отримує їх копії у випадках та в порядку, встановлених цим Кодексом. Як вбачається з матеріалів справи, у даному кримінальному провадженні Д. про підозру не повідомлено, про що зазначив прокурор під час апеляційного розгляду. За таких обставин, власник майна, на яке слідчим суддею накладено арешт, а саме Д., на даному етапі досудового розслідування у даному кримінальному провадженні має статус третьої особи. Разом з тим, з клопотанням про арешт майна до слідчого судді звернувся не прокурор, як передбачено ч.2 ст.64-2 КПК України, а слідчий. З цих підстав рішення слідчого судді не можна вважати законним та обґрунтованим, оскільки клопотання подано не уповноваженою особою. Тобто, наведені в апеляційній скарзі доводи в цій частині є слушними. Визнання стороною обвинувачення арештованого майна речовим доказом у даному кримінальному провадженні, на що посилався прокурор в своїх поясненнях під час апеляційного розгляду, не може бути безумовною підставою для арешту майна, оскільки у цьому випадку клопотання подано особою, що не наділена правом звернення до суду. Враховуючи наведене, колегія суддів вважає за необхідне скасувати ухвалу слідчого судді та постановити нову ухвалу про відмову у задоволенні клопотання слідчого про арешт майна, як такого, що внесене до суду із порушенням вимог КПК України.
Суд, рішення якого скасовано	**Заводський районний суд м. Миколаєва**
Категорія справ	**Справа № 487/5753/21 (Провадження № 11-сс/812/784/21) – ухвала**
В якій частині рішення скасовано	Ухвалу слідчого судді від 13 серпня 2021 року, якою скаргу С. на бездіяльність посадових осіб ТУ ДБР, розташованого в м. Миколаєві, щодо невнесення відомостей про кримінальне правопорушення до ЄРДР повернуто скаржнику, - скасовано. Скаргу С. направлено до суду першої інстанції для розгляду в порядку, передбаченому ст. 303 – 307 КПК України. Повертаючи скаргу, слідчий суддя послався на ч.1 ст 304 КПК

	України та зазначив, що С. із заявою про вчинення кримінального правопорушення звернулася 21.07.2021, а скаргу на бездіяльність подала лише 05.08.2021, а тому пропустила встановлений законом десятиденний строк на подачу скарги. Із зазначеними висновками слідчого судді суд не погоджується, з огляду на таке. Так, відповідно до п.1 ч.1 ст.303 КПК України на досудовому провадженні можуть бути оскаржені бездіяльність слідчого, дізнавача, прокурора, яка полягає у невнесенні відомостей про кримінальне правопорушення до ЄРДР після отримання заяви чи повідомлення про кримінальне правопорушення. Згідно з ч.1 ст.214 КПК України слідчий, дізнавач, прокурор невідкладно, але не пізніше 24 годин після подання заяви, повідомлення про вчинене кримінальне правопорушення або після самостійного виявлення ним з будь-якого джерела обставин, що можуть свідчити про вчинення кримінального правопорушення, зобов'язаний внести відповідні відомості до ЄРДР, розпочати розслідування та через 24 години з моменту внесення таких відомостей надати заявнику витяг з ЄРДР. Відповідно до ч.1 ст.304 КПК України скарги на рішення, дії чи бездіяльність слідчого, дізнавача чи прокурора, передбачені ч.1 ст. 303 цього Кодексу, можуть бути подані особою протягом 10 днів з моменту прийняття рішення, вчинення дій або бездіяльності. Якщо рішення слідчого, дізнавача чи прокурора оформлюється постановою, строк подання скарги починається з дня отримання особою її копії. Тому, наступний день після надходження заяви до правоохоронного органу, є моментом вчинення зазначеної бездіяльності у розумінні ч.1 ст.304 КПК України, з якого й обчислюється передбачений законом десятиденний строк для подання скарги на такий вид бездіяльності. Як слідує з матеріалів судового провадження, С. заяву про злочин до ТУ ДБР, розташованого у м. Миколаєві, 21.07.2021 року направила поштою та вказана заява надійшла до правоохоронного органу 26.07.2021 року, що підтверджується листом від 28.07.2021 №С-2541/16-04-2/21. За такого, граничний строк внесення відповідних відомостей до ЄРДР за поданою С. заявою, яка надійшла до ТУ ДБР, розташованого у м. Миколаєві 26.07.2021 року, закінчився наступного дня після її надходження до правоохоронного органу. Тому, передбачений ч.1 ст.304 КПК України, 10-денний строк на подачу скарги на бездіяльність, що полягає у невнесенні відомостей про кримінальне правопорушення до ЄРДР почався 28.07.2021 року та спливав 06.08.2021 року. В свою чергу, скаргу, в порядку ст. 303 КПК України, С. подала (направила поштою) 05.08.2021 року, тобто у строк, передбачений ч. 1 ст.304 КПК України.

	За такого, слідчий суддя безпідставно повернув скаргу С. у зв'язку з пропуском передбаченого законом строку на подання скарги, а тому ухвала про повернення скарги на бездіяльність посадових осіб ТУ ДБР, розташованого у м. Миколаєві щодо невнесення відомостей про кримінальне правопорушення до ЄРДР підлягає скасуванню.
Суд, рішення якого скасовано	**Заводський районний суд м. Миколаєва**
Категорія справ	**Справа № 487/5710/21 (Провадження № 11-сс/812/792/21) – ухвала**
В якій частині рішення скасовано	Ухвалу слідчого судді від 15 вересня 2021 року, якою відмовлено в задоволенні скарги К. на бездіяльність відповідальних осіб ТУ ДБР, розташованого у місті Миколаєві, яка полягає у невнесенні відомостей про кримінальне правопорушення до ЄРДР - скасовано. Постановлено нову ухвалу. Скаргу К. задоволено, зобов`язано уповноважених осіб ТУ ДБР, розташованого у м.Миколаєві внести відомості про вчинення злочину в ЄРДР, відповідно до змісту заяви К. від 12.07.2021 року. Відмовляючи в задоволенні скарги, слідчий суддя вказав, що заява К. всупереч вимогами ст. 214 КПК України, не містить викладу обставин, що можуть свідчити про вчинення кримінального правопорушення, зокрема у поданій заяві не вказано будь-яких ознак кримінальних правопорушень, передбачених ч.1, 2 ст. 372 КК України, а тому відсутні підстави для внесення відомостей до ЄРДР. З таким рішенням слідчого судді не можливо погодитись з огляду на наступне. Так, згідно ч.1 ст.11 КК України злочином (кримінальне правопорушення) є передбачене цим Кодексом суспільно небезпечне винне діяння (дія або бездіяльність), вчинене суб`єктом злочину. Підставами вважати заяву чи повідомлення саме про злочин є наявність в таких заявах або повідомленнях об`єктивних даних, які дійсно свідчать про ознаки злочину. Такими даними є фактичне існування доказів, що підтверджують реальність конкретної події злочину (час, місце, спосіб та інші обставини вчинення злочину). Якщо у заявах чи повідомленнях таких даних немає, то вони не можуть вважатися такими, які мають бути обов`язково внесені до ЄРДР. При цьому реальність конкретної події злочину має визначатись наявністю об`єктивних даних, що свідчать про ознаки об`єктивної сторони злочину, тобто даних про наявність суспільно небезпечного діяння для злочинів з формальним складом та, додатково, даних про наслідки для злочинів з матеріальним складом. Разом з тим, як вбачається зі змісту заяви, К. поданої 12.07.2021 року до ТУ ДБР розташованого у м.Миколаєві, вона містить конкретні та достатні дані, які можуть свідчити про вчинення

	кримінального правопорушення, тобто містить відомості, достатні для внесення до ЄРДР відповідно до вимог ст. 214 КПК України. Таким чином, слідчий суддя в порушення вимог кримінального процесуального закону доводи скаржника не перевірила і не дала їм об`єктивної оцінки, натомість формально зазначивши, що К. оскаржує дії правоохоронних органів, а саме працівників Первомайського ВП ГУНП в Миколаївській області та Первомайської місцевої прокуратури Миколаївської області, що має іншу правову природу і юридичні наслідки ніж заява про вчинення кримінального правопорушення, оскільки в даному випадку заявник має право звернутися зі скаргою на дії вищезазначених працівників до іншого органу вищого рівня. За таких обставин ухвала слідчого судді підлягає скасуванню з мотивів порушення вимог кримінального процесуального закону, з постановленням нової ухвали, якою слід задовольнити скаргу К. і зобов`язати уповноважених осіб ТУ ДБР, розташованого у м.Миколаєві, внести відомості до ЄРДР викладені в заяві К. від 12.07.2021 року.
Суд, рішення якого скасовано	**Заводський районний суд м. Миколаєва**
Категорія справ	**Справа №487/6630/20 (Провадження № 11-сс/812/821/21) – ухвала**
В якій частині рішення скасовано	Ухвалу слідчого судді від 18 серпня 2021 року скасовано, а скаргу адвоката Гержової Г.Г. направлено до суду першої інстанції для розгляду в порядку, передбаченому ст. 303 – 307 КПК України. Мотивуючи прийняте рішення, слідчий суддя послався на вимоги ч.1 ст.303 КПК України, якою встановлений вичерпний перелік рішень, дій чи бездіяльності слідчого або прокурора, які можуть бути оскаржені під час досудового розслідування. Відповідно до п. 1 ч. 1 ст. 303 КПК України, на який посилається апелянт, передбачена можливість оскарження заявником бездіяльності слідчого або прокурора, зокрема, бездіяльності слідчого, прокурора, яка полягає у нездійсненні інших процесуальних дій, які він зобов’язаний вчинити у визначений цим Кодексом строк. Слідчий суддя зазначив, що законом не передбачена м2ожливість оскарження бездіяльності слідчого, яка полягає у ненаданні копії постанови про закриття кримінального провадження. З таким рішенням колегія суддів не погоджується з огляду на наступне. Відповідно до вимог ч.6 ст.284 КПК України, копія постанови слідчого про закриття кримінального провадження надсилається заявнику, потерпілому, прокурору. Прокурор протягом двадцяти днів з моменту отримання копії постанови має право її скасувати у зв’язку з незаконністю чи необґрунтованістю. Постанова слідчого,

	дізнавача про закриття кримінального провадження також може бути скасована прокурором за скаргою заявника, потерпілого, якщо така скарга подана протягом 10 днів з моменту отримання заявником, потерпілим копії постанови. Отже, відповідно до вимог ч.6 ст. 284 КПК України копія постанови про закриття кримінального провадження повинна бути надіслана заявнику, та ця постанова у встановлений законом строк може бути оскаржена заявником. Оскільки у скарзі Гержової Г.Г. зазначено про бездіяльність слідчого про ненадання копії постанови про закриття кримінального провадження, що, як зазначає заявник, позбавляє його можливості оскаржити цю постанову у передбачений законом строк, враховуючи положення ч.6 ст. 9 КПК України, загальні засади кримінального провадження - верховенство права та доступ до правосуддя, є достатні підстави вважати, що така бездіяльність слідчого може бути оскаржена в порядку, передбаченому п. 1 ч. 1 ст. 303 КПК України. Враховуючи викладене, суд вважає, що рішення слідчого судді є таким, що не ґрунтується на законі, у зв'язку з чим ухвала слідчого судді підлягає скасуванню, а скарга направленню на новий розгляд до суду першої інстанції для розгляду по суті.
Суд, рішення якого скасовано	**Корабельний районний суд м. Миколаєва**
Категорія справ	**Справа № 488/3365/21 (Провадження № 11-сс/812/829/21) – ухвала**
В якій частині рішення скасовано	Ухвалу слідчого судді від 14 вересня 2021 року скасовано та матеріали направлено до суду першої інстанції для розгляду в порядку ст. 303 – 307 КПК України. З матеріалів судового провадження вбачається, що 13.09.2021 до Корабельного районного суду м. Миколаєва звернулася представник потерпілого П. - Гудзловенко С.П. із відповідною скаргою, в якій просить скасувати постанову старшого дізнавача СД відділення поліції №3 Миколаївського РУП ГУНП в Миколаївській області Пустовіта С.Д. від 30.07.2021 про закриття кримінального провадження № 12021153050000220. Згідно ч.1 ст.304 КПК України скарги на рішення, дії чи бездіяльність слідчого, дізнавача чи прокурора, передбачені ч.1 ст.303 цього Кодексу, можуть бути подані особою протягом 10 днів з моменту прийняття рішення, вчинення дії або бездіяльності. Якщо рішення слідчого, дізнавача чи прокурора оформлюється постановою, строк подання скарги починається з дня отримання особою її копії. Приймаючи рішення про повернення скарги, слідчий суддя зазначив, що скарга подана після закінчення строку, передбаченого для оскарження постанови про закриття кримінального

	провадження та заявником не наведено жодних причин пропуску строку на оскарження. З цими висновками слідчого судді колегія суддів не погоджується, оскільки у скарзі зазначено, що копію оскаржуваної постанови слідчого про закриття кримінального провадження заявник отримав 03.09.2021, а скарга подана до слідчого судді 13.09.2021, тобто у строк, передбачений ч.1 ст. 304 КПК України. В скарзі представник П. – адвокат Гудзловенко С.П. зазначила, що оскаржувану постанову П. вручено 03.09.2021, що слідчим суддею не враховано при прийнятті рішення. За такого, строк на оскарження постанови слідчого в порядку п.3 ч.1 ст. 303 КПК України не пропущено. Отже, слідчий суддя мав розглянути скаргу по суті її вимог. Враховуючи викладене, суд вважає, що рішення слідчого судді є таким, що не ґрунтується на законі, у зв'язку з чим ухвала слідчого судді підлягає скасуванню, а скарга направленню на новий розгляд до суду першої інстанції для розгляду по суті.
Суд, рішення якого скасовано	**Корабельний районний суд м. Миколаєва**
Категорія справ	**Справа №488/3511/16-к (Провадження № 11-сс/812/831/21) – ухвала**
В якій частині рішення скасовано	Ухвалу слідчого судді від 07 жовтня 2021 року, якою відмовлено в задоволенні скарги Б. на постанову слідчого про закриття кримінального провадження – скасовано. Постановлено нову ухвалу, якою скаргу Б. на постанову слідчого СВ ВП № 3 Миколаївського РУП ГУ НП в Миколаївській області про закриття кримінального провадження– задоволено. Постанову слідчого СВ ВП № 3 Миколаївського РУП ГУ НП в Миколаївській області від 28.08.2021 року про закриття кримінального провадження за ознаками кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст.15 ч. 4 ст.190 КК України – скасовано. Матеріали кримінального провадження направлено прокурору для проведення досудового розслідування. Відмовляючи в задоволенні скарги, слідчий суддя вказала, що Б. не була визнана потерпілою у вказаному кримінальному провадженні, та не є представником потерпілого, чи іншою особою, визначеною п.3 ч.1 ст. 303 КПК України, а тому вона не має права оскаржувати постанову слідчого про закриття кримінального провадження. Проте з таким рішенням слідчого судді не можна погодитись з огляду на наступне. Як встановлено з матеріалів кримінального провадження, слідчий СВ ВП № 3 Миколаївського РУП ГУ НП в Миколаївській області Іващенко А.В. листом від 20.07.2021 року повідомив Б. про відмову у визнанні потерпілою у вказаному кримінальному проваджені. Разом

	з тим, відповідно до вимог ст. 220 КПК України, клопотання сторони захисту, потерпілого і його представника чи законного представника, представника юридичної особи, щодо якої здійснюється провадження, про виконання будь-яких процесуальних дій слідчий, прокурор зобов'язані розглянути в строк не більше трьох днів з моменту подання і задовольнити їх за наявності відповідних підстав. Про результати розгляду клопотання повідомляється особа, яка заявила клопотання. Про повну або часткову відмову в задоволені клопотання виноситься вмотивована постанова, копія якої вручається особі, яка заявила клопотання, а у разі неможливості вручення з об'єктивних причин - надсилається їй. Як встановлено апеляційним судом, постанови про відмову у визнанні Б. потерпілою у цьому кримінальному провадженні не виносилось, таке процесуальне рішення не приймалось, а лише направлено Б. листа з повідомленням, про те, що вона не може бути залучена в якості потерпілої, оскільки потерпілим у вказаному кримінальному проваджені є Л., який помер, та відповідно до вимог п.6 ч.1 ст.248 ЦК України, представництво за довіреністю припиняється у разі смерті особи, яка видала довіреність. Крім того, слідчим залишено поза увагою, що за час життя Л. на ім’я Б. 22.03.2019 року склав заповіт, наразі приватним нотаріусом Миколаївського міського нотаріального округу Миколаївської області Жебрак О.В. відкрито спадкову справу, в якій Б. є спадкоємицею Л. За таких обставин колегія суддів вважає, що з моменту подання Б. заяви про залучення її потерпілою і відсутності відповідної вмотивованої постанови про відмову у визнанні її такою, остання має статус потерпілої у цьому кримінальному провадженні, і може звертатись із клопотаннями за процедурою, визначеною ст. 220 КПК України. Тому в даному випадку слід керуватися приписами ч.1 ст.220 КПК України, відповідно до якої клопотання сторони захисту, потерпілого і його представника чи законного представника, представника юридичної особи, щодо якої здійснюється провадження, про виконання будь-яких процесуальних дій та у випадках, установлених цим Кодексом, іншої особи, права чи законні інтереси якої обмежуються під час досудового розслідування, або її представника слідчий, прокурор зобов`язані розглянути в строк не більше трьох днів з моменту подання і задовольнити їх за наявності відповідних підстав. А тому, є помилковим висновок слідчого судді про те, що Б. не була визнана потерпілою у вказаному кримінальному провадженні, та не є представником потерпілого, чи іншою особою, визначеною п. 3 ч. 1 ст. 303 КПК України, а тому вона не має права оскаржувати постанову слідчого про закриття кримінального провадження. Право на оскарження процесуальних рішень, дій чи бездіяльності слідчого судді, прокурора, керівника слідчого органу, слідчого є однією із найважливіших гарантій захисту громадянами своїх прав

	та свобод від їх порушення як з боку органів, що здійснюють розслідування та судовий контроль у кримінальному провадженні, так і з боку інших осіб, що беруть участь у ньому. Зазначені обставини не були враховані слідчим суддею при ухваленні судового рішення, є істотним порушенням вимог кримінального процесуального закону, так як перешкоджали прийняти законне та обґрунтоване рішення за скаргою Б. відповідно до вимог ст.409 КПК України, тому є підставою для скасування судового рішення. Також перевіркою матеріалів кримінального провадження колегією суддів встановлено, що слідчим при закритті кримінального провадження відповідних вимог закону у повному обсязі дотримано не було. У постанові про закриття кримінального провадження слідчий зазначає, що між Л. та Д. виникли цивільно-правові відносини, які мають бути вирішені виключно у порядку цивільного судочинства та ознак кримінального правопорушення не містять, а тому кримінальне провадження підлягає закриттю на підставі п.2 ч.1 ст.284 КПК України. Разом з тим, як вбачається з матеріалів кримінального провадження, в ході проведення досудового розслідування слідчим, не прийнято рішення з приводу усіх викладених у заяві Л. відомостей про вчинення кримінального правопорушення, не проаналізовано сукупність доказів, які були отримані під час проведення досудового розслідування та не надано їм правильної юридичної оцінки. За такого, слідчий прийшов до невірного та передчасного висновку, що між Л. та Д. виникли цивільно-правові відносини. Усунути вказані істотні порушення можливо лише шляхом скасування постанови про закриття кримінального провадження та належного виконання слідчим вимог кримінального процесуального закону щодо проведення повного та об`єктивного з`ясування усіх обставин провадження. Варто зауважити, що вимоги ст. 219, 284 КПК України обумовлені необхідністю додержання під час досудового розслідування розумних строків проведення процесуальних дій, а не з метою надання органу досудового розслідування можливості формального закриття кримінальних проваджень та зняття з держави обов`язку розслідувати злочини. Орган досудового розслідування впродовж строків, визначених ст. 219 КПК України, зобов`язаний забезпечити ефективне досудове розслідування. Відтак, апеляційний суд вважає, що закриття даного провадження фактично внаслідок неналежного виконання органом досудового розслідування своїх обов`язків порушує права заявника, а зазначені недоліки залишились поза увагою слідчого судді при розгляді скарги Б.

Суд, рішення якого скасовано	**Центральний районний суд м. Миколаєва**
Категорія справ	**Справа №490/6381/21 (Провадження № 11-сс/812/797/21) – ухвала**
В якій частині рішення скасовано	Ухвалу слідчого судді від 15 вересня 2021 року про накладення арешту на майно, вилучене 03.09.2021 р. під час обшуку місця мешкання Б., автомобіля марки «Додж», та під час особистого огляду– скасовано. Постановлено нову ухвалу. Клопотання прокурора про накладення арешту на майно задоволено частково. Накладено арешт на майно, вилучене 03.09.2021 р. під час обшуку місця мешкання Б., автомобіля марки «Додж» та під час особистого огляду, а саме: 18 предметів, зовні схожих на набої до малокаліберної зброї, предмет, схожий на рушницю марки «Магнум», штик-ніж, 1 набій калібру 5,6 мм. В задоволенні інших вимог прокурора – відмовлено. При постановленні оскаржуваної ухвали, слідчий суддя відповідних вимог кримінального процесуального закону дотримався не в повному обсязі. Так, з матеріалів клопотання вбачається, що до ЄРДР за № 12021152260000257, внесені відомості за ознаками кримінальних правопорушень передбачених ч. 4 ст. 296, ч. 1 ст. 263 КК України, за фактом того, що 30.07.2021 р. невстановлена особа кинула на подвір'я домоволодіння по вул. Центральній, ххх в с. Піщаний Брід Миколаївського району Миколаївської області гранату, та за фактом незаконного зберігання Б. за місцем мешкання вибухових пристроїв. Звертаючись з клопотанням про арешт майна, яке вилучене в ході обшуків місця мешкання Б., автомобіля марки «Додж», та під час особистого огляду Б., слідчий обґрунтував його тим, що вилучене майно має значення для досудового розслідування, оскільки можливо зберегло на собі сліди злочину, може виникнути необхідність у проведенні відповідних експертиз для встановлення походження та виду зброї, дослідження інформації на накопичувачах та інше. Разом з тим, клопотання слідчого не містить даних, які б вказували на те, що вилучене майно зокрема ноутбук марки «Dell», 2 серверних накопичувача марки «Partizan» та «Daxya» та мобільний телефон марки «Apple», з огляду на обставини, які розслідуються в рамках даного кримінального провадження відповідають критеріям визначеним у ст. 98 КПК України. Ні клопотання слідчого, ні додані до них матеріали не містять відомостей про те, що належний Б. мобільний телефон та інші технічні пристрої, стосуються обставин кримінального провадження – закидання невстановленою особою гранати та можливого зберігання Б. вибухових пристроїв, є предметами чи знаряддям вчинених кримінальних правопорушень. Постанова слідчого про визнання зазначеного майна речовими доказами від 03.09.2021 р. є формальною, оскільки, за своїм змістом

	не містить даних на підтвердження того, що вказані технічні пристрої, відповідають критеріям, передбаченим у ч. 1 ст. 98 КПК України. Отже, слідчий, обґрунтовуючи своє клопотання, в розумінні вимог ст. 132 КПК України, не надав достатніх і належних доказів тих обставин, на які послався у клопотанні, а слідчий суддя, в свою чергу, у відповідності до ст. 94 КПК України, належним чином не оцінив ці докази з точки зору їх достатності та взаємозв'язку для прийняття рішення. Зазначене свідчить про те, що ухвала слідчого судді в частині накладення арешту на ноутбук марки «Dell», 2 серверних накопичувача марки «Partizan» та «Daxya», мобільний телефон марки «Apple» постановлена з порушенням вимог кримінального процесуального закону та в цій частині підлягає скасуванню. Отже, враховуючи наведені обставини, апеляційний суд вважає, що органом досудового розслідування не доведено необхідності накладення арешту на ноутбук марки «Dell», 2 серверних накопичувача марки «Partizan» та «Daxya» та мобільний телефон марки «Apple», а тому апеляційна скарга захисника Гоцуляк Ю.С. підлягає задоволенню частково, ухвала слідчого судді – скасуванню, з постановленням апеляційним судом нової ухвали, якою клопотання слідчого слід задовольнити частково, накласти арешт на майно, вилучене 03.09.2021 р. під час обшуку місця мешкання Б. за адресою Миколаївська область, Миколаївський район, с. Піщаний Брід, вул. Центральна, ххх, автомобіля марки «Додж», реєстраційний номер хххх та під час особистого огляду, крім зазначеного майна.
Суд, рішення якого скасовано	**Центральний районний суд м. Миколаєва**
Категорія справ	**Справа №490/1525/19 (Провадження №11-сс/812/835/21) – ухвала**
В якій частині рішення скасовано	Ухвалу слідчого судді від 01.03.2021 року – скасовано. Постановлено нову ухвалу, якою відмовлено у задоволені клопотання слідчого про накладення арешту на майнові права інтелектуальної власності, які виникають у користувачів мережі Інтернет при використанні веб-ресурсу «http://dutyfree.in.ua» з IP-адресою 78.47.26.210 шляхом зобов'язання інтернет-провайдерів, що здійснюють діяльність на території України, закрити до нього доступ. Колегія суддів вважає, що оскаржуване рішення судді суду першої інстанції підлягає скасуванню, з постановленням нової ухвали, якою слід відмовити у задоволенні клопотання слідчого, виходячи з наступного. Так, є слушними доводи представника ПрАТ «Київстар», що оскаржувана ухвала в частині закриття доступу до веб- ресурсу стосується майна зазначеного оператора телекомунікацій, оскільки

	фактично обмежує використання ним своєї власності, а саме експлуатації телекомунікаційних мереж, так як ухвалою слідчого судді про накладення арешту зобов'язано інтернет-провайдерів, в тому числі і ПрАТ «Київстар» вчиняти дії, спрямовані на закриття доступу до веб- ресурсу, використовуючи свої технічні можливості. Тобто, ПрАТ «Київстар» та інші перераховані в ухвалі слідчого судді провайдери телекомунікацій на даному етапі досудового розслідування у даному кримінальному провадженні беруть участь у статусі третьої особи, оскільки дана ухвала слідчого судді в частині закриття доступу до веб-ресурсу прямо стосується їх майна. Згідно з ч.ч. 1-3 ст. 64-2 КПК України третьою особою, щодо майна якої вирішується питання про арешт, може бути будь-яка фізична або юридична особи. Третя особа, щодо майна якої вирішується питання про арешт, має права і обов`язки, передбачені цим Кодексом для підозрюваного, обвинуваченого, в частині, що стосуються арешту майна, які виникають з моменту звернення прокурора до суду із клопотанням про арешт майна. Третя особа, щодо майна якої вирішується питання про арешт, повідомляється про прийняті процесуальні рішення у кримінальному провадженні, що стосуються арешту майна, отримує їх копії у випадках та в порядку, встановлених цим Кодексом. Таким чином, нормою ч.2 ст.64-2 КПК України визначено, що з клопотанням про арешт майна, яке належить третій особі, має право звертатися виключно прокурор. Зважаючи на те, що слідчим суддею вирішувалось питання щодо арешту майна третьої особи, з клопотанням про арешт майна до слідчого судді мав звернутись прокурор, а звернувся слідчий, що суперечить вимогам ч. 2 ст. 64-2 КПК України. За такого, апеляційна скарга представника ПрАТ «Київстар» підлягає задоволенню, а ухвала слідчого судді підлягає скасуванню, як така, що постановлена з порушенням вимог кримінального процесуального законодавства.
Суд, рішення якого скасовано	**Центральний районний суд м. Миколаєва**
Категорія справ	**Справа №490/6572/21 (Провадження №11-сс/812/819/21) – ухвала**
В якій частині рішення скасовано	Ухвалу слідчого судді від 21 вересня 2021 року про накладення арешту на майно, вилучене 30.08.2021 р. під час обшуку, за місцем мешкання П.– скасовано. Постановлено нову ухвалу, якою відмовлено у задоволенні клопотання прокурора про накладення арешту на майно, вилучене 30.08.2021 р. в ході обшуків за адресами м.Первомайськ, вул. Гвардійців Родимців,ххх, м.Первомайськ, вул.Митрофанова Недєліна, ххх та Миколаївська область, с. Кінецьпіль, вул. Центральна,ххх у

	кримінальному провадженні, внесеному до ЄРДР за № 12021150000000319. При постановленні оскаржуваної ухвали, слідчий суддя відповідних вимог кримінального процесуального закону не дотримався. Так, з матеріалів клопотання вбачається, що до ЄРДР за № 12021150000000319, внесені відомості за ознаками кримінального правопорушення передбаченого ч.1 ст.273 КК України, за фактом того, що службові особи ТОВ «Гранд Ойл Плюс», ТОВ«АВІС-ТРАНС», що розташовані за адресами Миколаївська область, м.Первомайськ, вул.Одеська, ххх, ххх та ххх порушують правила безпеки на вибухонебезпечному підприємстві, створюючи загрозу загибелі людей. Станом на день звернення слідчого з клопотанням про арешт майна, про підозру у вчиненні кримінального правопорушення, яке розслідується в даному кримінальному провадженні – нікому не повідомлено. Разом з тим, клопотання слідчого не містить об'єктивних даних, які б вказували на те, що вилучене майно у виді мобільного телефону марки «Мі Т9», з огляду на обставини, які розслідуються в рамках даного кримінального провадження, відповідають критеріям визначеним у ст.98 КПК України, у клопотанні лише перераховуються загальні підстави для накладення арешту на будь-яке майно. Ні клопотання слідчого, ні додані до нього матеріали не містять відомостей про те, що вилучений за місцем мешкання П. мобільний телефон, стосується обставин кримінального правопорушення–порушення правил безпеки на вибухонебезпечному підприємстві, створюючи загрозу загибелі людей, є предметом чи знаряддям вчиненого кримінального правопорушення. Отже, слідчий, обґрунтовуючи своє клопотання, в розумінні вимог ст. 132 КПК України, не надав достатніх і належних доказів тих обставин, на які послався у клопотанні, а слідчий суддя, в свою чергу, у відповідності до ст. 94 КПК України, належним чином не оцінив ці докази з точки зору їх достатності та взаємозв'язку для прийняття рішення. Зазначене свідчить про те, що ухвала слідчого судді в частині накладення арешту на мобільний телефон Мі Т9 постановлена з порушенням вимог кримінального процесуального закону та в цій частині підлягає скасуванню. Отже, враховуючи наведені обставини, апеляційний суд вважає, що органом досудового розслідування не доведено необхідності накладення арешту на майно, вилучене 30.08.2021 р. за місцем мешкання П., а тому апеляційна скарга представника третьої особи, щодо майна якої вирішується питання про арешт П. підлягає задоволенню, ухвала слідчого судді – скасуванню, з постановленням апеляційним судом нової ухвали, якою, у задоволенні клопотань

	слідчого про накладення арешту на все майно вилучене 30.08.2021 р. в ході обшуків за адресами м. Первомайськ, вул. Гвардійців Родимців, ххх, м. Первомайськ, вул. Митрофанова Недєліна, ххх та Миколаївська область, с. Кінецьпіль, вул. Центральна, ххх слід відмовити.
Суд, рішення якого скасовано	**Очаківський міськрайонний суд Миколаївської області**
Категорія справ	**Справа №483/807/21 (Провадження №11-сс/812/866/21) – ухвала**
В якій частині рішення скасовано	Ухвалу слідчого судді від 07 жовтня 2021 року, якою застосовано запобіжний захід у вигляді тримання під вартою на строк до 05 грудня 2021 року з визначенням розміру застави, відносно С. - скасовано. Постановлено нову ухвалу, якою клопотання начальника відділення СВ Миколаївського районного Управління поліції ГУ НП в Миколаївській області задоволено частково. Застосовано до підозрюваного С. запобіжний захід у вигляді тримання під вартою в умовах ДУ «Миколаївський слідчий ізолятор» строком на 60 днів. На підставі ч.3 ст.183, ст.182 КПК України, визначено С. заставу у розмірі 681 000 грн. Сума застави у національній грошовій одиниці може бути внесена як самим підозрюваним так і іншою фізичною або юридичною особою (заставодавцем). Підозрюваний звільняється з-під варти після внесення застави, з покладенням на підозрюваного С. обов'язків, передбачених ч. 5 ст. 194 КПК України. Строк дії ухвали до 25 листопада 2021 року. Як слідує із матеріалів судового провадження С. 27 вересня 2021 року повідомлено про підозру у вчиненні у вчиненні злочинів, передбачених ч. 4 ст. 190 КК України – незаконне заволодіння чужим майном, шляхом обману (шахрайство), вчинене в особливо великих розмірах, а також ч. 3 ст. 27, ч. 3 ст. 206 КК України - організація протидії законній господарській діяльності, тобто захоплення будівель, незаконне обмеження діяльності на цих об’єктах та обмеження доступу до них, що заподіяло велику шкоду. Згідно ухвали слідчого судді Очаківського міськрайонного суду Миколаївської області від 7 жовтня 2021 року до підозрюваного С. застосовано запобіжний захід у вигляді тримання під вартою на строк 60 днів. Строк дії ухвали закінчується 5 грудня 2021 року. З урахуванням вимог ст. 115, 197, ч.3 ст. 219 КПК України, та враховуючи зазначене вище, слідчий суддя мав право застосувати запобіжний захід у вигляді тримання під вартою відносно С., і, відповідно, визначити дату закінчення дії ухвали про тримання під вартою до 25 листопада 2021 року.
Суд, рішення якого скасовано	**Очаківський міськрайонний суд Миколаївської області**

Категорія справ	**Справа №483/807/21 (Провадження №11-сс/812/882/21) – ухвала**
В якій частині рішення скасовано	Ухвалу слідчого судді від 12 жовтня 2021 року, якою відмовлено в задоволенні клопотання прокурора про обрання запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою, застосовано запобіжний захід у вигляді цілодобового домашнього арешту, відносно І. - скасовано. Постановлено нову ухвалу, якою відмовлено в задоволенні клопотання начальника відділення СВ Миколаївського районного Управління поліції ГУ НП в Миколаївській області про застосування запобіжного заходу до підозрюваного І. Під час апеляційного розгляду, встановлено, що рішення слідчим суддею прийнято без дотриманням зазначених вимог національного та міжнародного законодавства. При розгляді клопотання слідчого про застосування запобіжного заходу відносно І., слідчим суддею з'ясовано, що наведені у ньому дані, виклад яких зроблені з посиланням на матеріали кримінального провадження, свідчать про наявність обґрунтованої підозри у вчиненні І. кримінального правопорушення передбаченого ч. 2 ст. 27, ч. 3 ст. 206 КК України. При цьому, слід зауважити, що слідчий суддя на даному етапі провадження не вправі вирішувати ті питання, які повинен вирішувати суд під час розгляду кримінального провадження по суті, зокрема, оцінювати докази з точки зору їх достатності і допустимості для визнання особи винною чи невинною у вчиненні кримінальних правопорушень. Слідчий суддя на підставі розумної оцінки сукупності отриманих доказів повинен визначити лише чи є причетність особи до вчинення злочинів вірогідною та достатньою для застосування щодо особи обмежувальних заходів. Дослідивши матеріали клопотання в межах своєї компетенції, слідчий суддя у висновках, які зробив орган досудового слідства відносно І. чогось очевидно необґрунтованого чи недопустимого не встановив. Не виявлено таких обставин і колегією суддів. Разом з тим, під час розгляду клопотання, як того вимагає закон, слідчий суддя належним чином не перевірив наявність достатніх підстав вважати, що існують ризики, на які вказує слідчий в своєму клопотанні. Матеріали судового провадження не містять доказів, які вказують на наявність достатніх підстав вважати про існування ризиків, передбачених п. 1, 4, 5 ч.1 ст. 177 КПК України. Крім того, слідчим суддею, належним чином не оцінено репутацію підозрюваного, а саме те, що І. має зареєстроване місце проживання за адресою проживання матері, яка перебуває на його утриманні, є раніше не судимим та характеризується виключно позитивно. На території бази відпочинку «Волна» перебував в зв'язку з виконанням своїх трудових обов'язків. Вищезазначені обставини спростовують доводи клопотання слідчого про наявність ризиків, передбачених п.1, 4,5 ч.1 ст.177 КПК

	України. Враховуючи фактичні обставини кримінального правопорушення у вчиненні якого підозрюється І. та особу підозрюваного, апеляційний суд не погоджується з рішенням суду першої інстанції, що більш м'який запобіжний захід ніж цілодобовий домашній арешт, не зможе забезпечити належну процесуальну поведінку підозрюваного. З урахуванням викладеного, апеляційний суд приходить до висновку, що слідчим в клопотанні, а прокурором в судовому засіданні не доведено, що більш м'який запобіжний захід ніж тримання під вартою чи домашній арешт не зможе забезпечити належну процесуальну поведінку підозрюваного. Крім того, слідчим суддею при постановленні рішення не враховано те, що під час досудового розслідування строк запобіжного заходу застосовується в межах строку досудового розслідування. Відповідно до положень ч.1 ст.219 КПК України, строк досудового розслідування обчислюється з моменту внесення відомостей про кримінальне правопорушення до ЄРДР до дня звернення до суду з обвинувальним актом, клопотанням про застосування примусових заходів медичного або виховного характеру, клопотанням про звільнення особи від кримінальної відповідальності або до дня ухвалення рішення про закриття кримінального провадження. Згідно з п.4 ч. 3 ст.219 КПК України, з дня повідомлення особі про підозру досудове розслідування повинно бути закінчене протягом двох місяців з дня повідомлення особі про підозру у вчиненні злочину. Як слідує із матеріалів судового провадження І. 27 вересня 2021 року повідомлено про підозру у вчиненні злочину, передбаченого ч.2 ст.27, ч.3 ст.206 КК України. Ухвалою слідчого судді Очаківського міськрайонного суду Миколаївської області від 12 жовтня 2021 року до підозрюваного І. застосовано запобіжний захід у вигляді цілодобового домашнього арешту на строк 60 днів. Строк дії ухвали закінчується 10 грудня 2021 року. З урахуванням вимог ст.115, 197, ч.3 ст.219 КПК України, та враховуючи зазначене вище, слідчий суддя мав право застосувати запобіжний захід відносно І., і, відповідно, визначити дату закінчення дії ухвали до 26 листопада 2021 року. Враховуючи наведені вище обставини, суд апеляційної інстанції приходить до висновку про те, що рішення слідчого судді постановлено з істотним порушенням вимог ст.115, 197, ч.3 ст.219, 177,178 КПК України, а тому підлягає скасуванню, з постановленням нової ухвали, якою слід відмовити в задоволенні клопотання слідчого про застосування до І. запобіжного заходу.

Суд, рішення якого скасовано	**Вознесенський міськрайонний суд Миколаївської області**
Категорія справ	**Справа №473/4509/20 (Провадження №11-сс/812/817/21) – ухвала**
В якій частині рішення скасовано	Ухвалу слідчого судді від 27 вересня 2021 року про відмову у задоволені скарги Т. – скасовано. Постановлено нову ухвалу. Постанову слідчого від 06.08.2021 р. про закриття кримінального провадження – скасовано, а кримінальне провадження направлено до СВ Вознесенського РУП ГУНП в Миколаївській області для відновлення досудового розслідування. Апеляційний суд вважає, що як слідчий, так і слідчий суддя дійшли передчасних висновків про відсутність складу кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 121 КК України, оскільки під час досудового розслідування залишились нез'ясованими механізм отримання тілесних ушкоджень, з огляду на показання, як потерпілого, так і свідка А. Крім цього, слідчим не надано правової оцінки факту отримання потерпілим Т. тілесного ушкодження у вигляді рани в ділянці грудної клітини зліва, яка за висновком експерта № 110 від 11.03.2020 р., отримана останнім до звернення до лікарні 26.01.2019 р. З огляду на наведене, апеляційний суд доходить висновку, що слідчим СВ Вознесенського РУП ГУНП в Миколаївській області не вжито всіх можливих заходів для проведення всебічного, повного та неупередженого розслідування кримінального провадження, постанова слідчого про закриття кримінального провадження від 06.08.2021 р. не може вважатись законною та обґрунтованою, а тому підлягає скасуванню, апеляційна скарга представника потерпілого Т. - Прутян О.А. – задоволенню.

Результати проведеного аналізу наведені в таблиці із зазначенням причин зміни чи скасування судових рішень.